

คำราชาศัพท์หมวดคำสุภาพ

คำสามัญ	คำสุภาพ
ผักบุ้ง	ผักทอดยอด
ผักกระเฉด	ผักรุ่มนอน
ผักตบ	ผักสามหา
ดอกสลิด	ดอกขจร
ดอกขี้เหล็ก	ดอกเหล็ก
ถั่วอก	ถั่วพะ
ฟักทอง	ฟักเหลือง
กล้วยไข่	กล้วยกระ กล้วยเปลือกบาง
แตงโม	ผลอุลิต
กล้วยบวชชี	นารีจำศีล
ปลาสลิด	ปลาใบไม้
ปลาช่อน	ปลาหาง
ปลาไหล	ปลายาว
หมู	สุกร
ควาย	กระบือ
วัว	โค
หมา	สุนัข
แมว	วิฬาร์
ลิง	วานร
ขนมขี้หนู	ขนมทราย
ขนมสอด้	ขนมใส่ไส้
ขนมจิ้น	ขนมเส้น
เครื่องจิ้ม	เครื่องเคียง
อ้วก ราก	อาเจียน
คนออกลูก	คนคลอดลูก
สัตว์ตกลูก	สัตว์ออกลูก
หัวคน	ศีรษะคน
ตีน	เท้า
ขี้ของสัตว์	มูล
ขี้กลาก	โรคกลาก
ขี้เรื้อน	โรคเรื้อน
ขี้ผึ้ง	สีผึ้ง

การใช้ถ้อยคำสุภาพ

เป็นการเลือกใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสม กับบุคคลและตามกาลเทศะ กฎเกณฑ์การใช้คำสุภาพ ไม่มีกำหนดตายตัว บางคำ ใช้ในภาษาพูด บางคำก็ใช้ในภาษาเขียน

ลักษณะของถ้อยคำสุภาพ

๑. ไม่เป็นคำหยาบหรือคำด่า
๒. ไม่เป็นคำอุทานที่ไม่แสดงความเคารพ
๓. ไม่เป็นคำผวนที่มีความหมายหยาบคาย
๔. ไม่เป็นคำห้วนหรือคำกระด้าง
๕. ไม่เป็นคำแสลงหรือคำคะนอง

แนวการใช้คำสุภาพ

๑. เปลี่ยนคำพูดกลาง ๆ เป็นคำสุภาพ เช่น ไม่กิน เปลี่ยนเป็นไม่รับประทาน
๒. ใช้คำว่า ครับ หรือ ค่ะ ลงท้ายประโยคเสมอ
๓. เลี่ยงคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังฟังแล้วไม่สบายใจ

